

El dia que el Ferran va desaparèixer

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

El dia que el Nil va anar a casa el Ferran a buscar-lo per sortir a jugar una estona, no va entendre perquè ningú no li obria la porta. Tampoc va entendre per què el Ferran no es va presentar més tard a la pista de bàsquet tal com havien quedat, ni per què no es va connectar a la màquina aquella que els havien portat els reis, i amb la que solien jugar cada vespre des de cada una de les seves cases. El Nil no entenia què podia haver passat perquè el seu amic actués així, però el que de veritat no va entendre, va ser el que li va dir la mare l'endemà al matí. “El Ferran ha tingut un accident i ha mort”, va dir plorosa. I allò sí que el Nil no ho va comprendre. No ho podia entendre de cap de les maneres.

Al principi tot va ser un daltabaix, la gent plorava, s'abraçaven i fins i tot van fer un funeral. Però a poc a poc els dies van anar passant i la gent va tornar a les seves rutines.

Com podia ser que la gent continués fent la seva vida si el Ferran no hi era?

Les classes continuaven, les germanes Lisbeth es barallaven a l'hora del pati, l'avi jugava a petanca i al televisor posaven aquells dibuixos animats que al Nil i al Ferran els agradava tant mirar. Tot continuava exactament igual i ningú semblava adonar-se que ja res era com abans, perquè el Ferran havia desaparegut, s'havia esfumat, esborrat, esvait, i mai més tornaria.

El Nil no entenia res de res i el que menys entenia era quan de tant en tant algú se li apropava i li preguntava si estava trist. Ell no ho estava pas de trist. Ell el que estava era enfadat, MOLT ENFADAT, i no comprenia per què la resta del món no s'enfadava igual.

—No vull sortir a jugar—li deia al seu cosí quan intentava que l'acompanyés a fer un volt per la plaça

—No vull mirar cap pel·lícula—li deia al seu pare quan li proposava veure plegats alguna de les seves pel·lícules preferides.

—No vull menjar—li deia a la mare quan li preparava un dels seus plats exquisits.

I per més que tothom insistís en que s'havia d'animar i tirar endavant, el Nil estava tan furiós i enfadat que no volia saber res de ningú.

Preferia tancar-se a l'habitació i connectar-se a aquella màquina com ho havia fet cada vespre amb el seu amic. Aleshores jugava tanta estona com podia, vigilant no guanyar mai la partida per no passar la pantalla en la que havia jugat amb el Ferran per última vegada.

—Nil, tens visita—va dir-li el pare traient el cap per la porta de la seva habitació.

—Qui és?—Va preguntar el Nil.

Però abans que ningú pogués respondre, una bola peluda va treure el cap i d'un bot va enfilar-se sobre el llit.

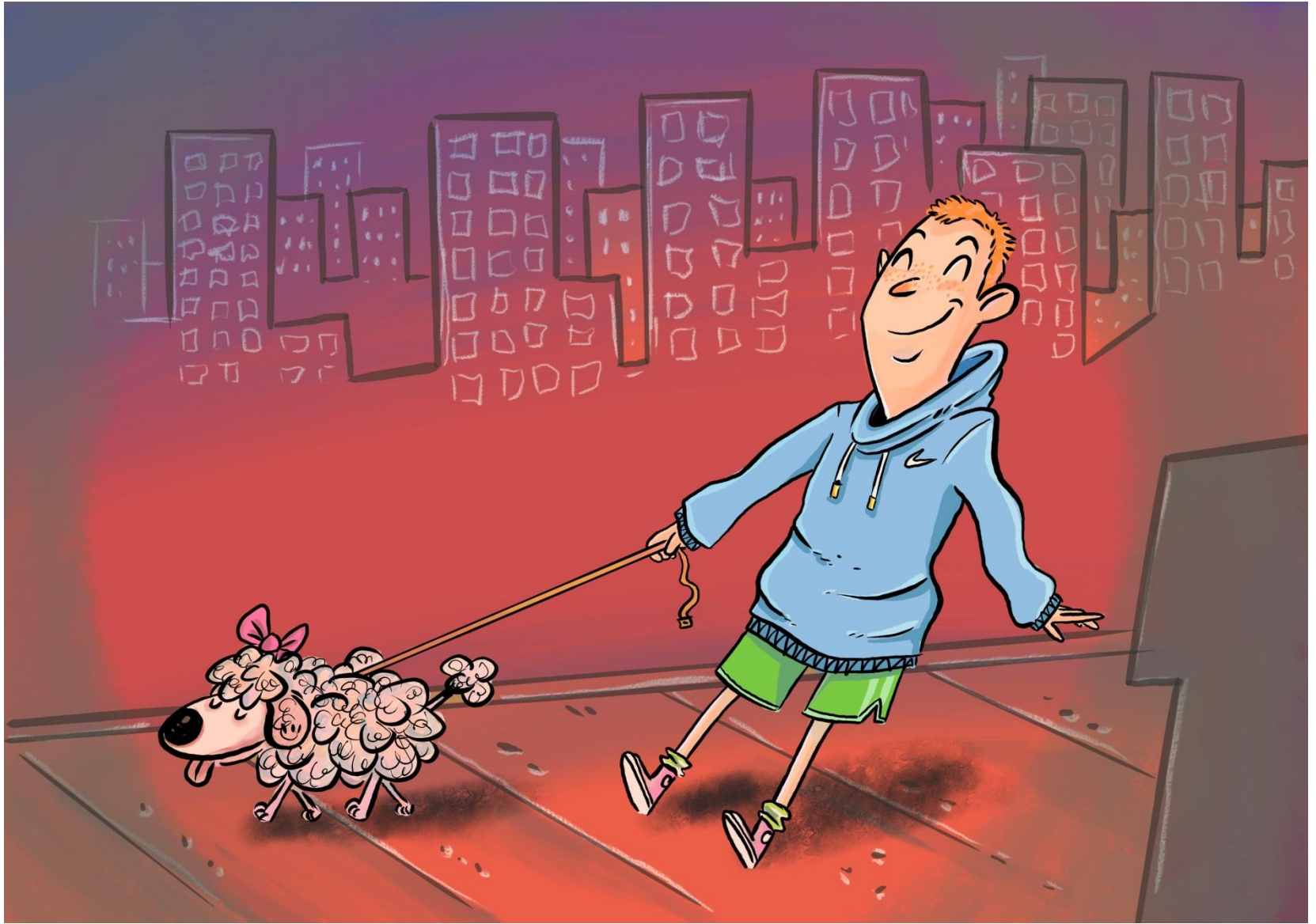
Era el gos del Ferran. Una bola de pèl juganera i una mica bavosa que sovint els acompanyava quan els dos amics sortien a jugar.

—La mare del Ferran diu que ningú el pot treure a jugar i que potser tu te'n podies fer càrrec uns dies.

Al Nil li hauria agradat dir que no en volia saber res d'aquell gos, però abans que ho fes, aquell animalot ja estava sobre seu llepant-lo i estirant-li el camal dels pantalons amb ganes de jugar.

“Potser puc sortir a passejar una estona”, va pensar el Nil, “així aquesta bèstia es cansarà i em deixarà tranquil.

I així ho va fer. Estirant fort de la corretja, el Nil va sortir a passejar el gos del Ferran. Tenia intenció de fer una volta a l'illa de cases i tornar, però aquell gos del dimoni era ben tossut i, per més que el Nil l'estirava, l'animal es va entossudir a anar al parc. Un cop allí va estirar-lo fins a la pista de bàsquet on el Ferran i ell acostumaven a passar moltes tardes. Després el va arrossegar fins a la baixada del forn per on els agradava llençar-se amb el monopatí i van arribar al portal de la Júlia on sovint s'asseien a canviar cromos.

El gos del Ferran va anar portant al Nil per tots aquells llocs pels que estava acostumat a anar cada tarda, i mentre ho feia, el Nil va anar recordant totes les coses que sempre feia amb el seu amic. Aleshores va passar una cosa que encara no li havia passat mai. Tot d'una, la glopada de ràbia que tenia al ventre li va pujar als ulls i va començar a plorar. Va plorar tant que el pobre gos es va apropar a consolar-lo. Però és clar, tot el que els gossos entenen per consolar és anar llepant. I amb cada llepada el Nil sentia unes pessigolles que li feien escapar el riure. I amb cada riure el Nil sentia que la pena a poc a poc ja no pesava tant.

Ara el que li quedava eren els records. Un munt de records fantàstics de les coses que havien fet ell i el Ferran. Records de rialles, de jocs, de secrets, i d'una amistat que ningú esborraria mai.

I es que el Nil continuava sense entendre per què el Ferran no hi era, però el que sí comprenia era la sort que havia tingut de tenir-lo durant tot aquell temps al seu costat.

Però ara tocava tornar a casa i abans... Oh no, allò si que no s'ho podia creure. Ara el gos s'havia cagat.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital